

LBRIS

We know
books

Maria Philip

LUCEAFĂRUL
ȘI AURORA

Editura
Petale Scriso
Nojorid, 2023

Capitolul 1

Tânăra aleargă prin noroiul cleios, cu inima gata să-i sară din piept, respirând cu greutate. Plouă mărunț. Se înserează și aerul e din ce în ce mai rece, vântul bate tot mai tare, parcă întreg cerul se răzbună pe pământul care pare a dori să o înghită în măruntaiele lui. Alunecă și cade, lovindu-și piciorul. Dar nu are timp să-și plângă de milă sau să-și verifice rănila. Se ridică, suspinând, și fuge mai departe.

Tropăitul cailor se aude în urma ei. Masacrul din care tocmai a scăpat a îngrozit-o. Nu poate să privească înapoi. Trebuie doar să fugă, cu speranța că urmăritorii ei îi vor pierde urma sau, poate, se vor sătura să o mai caute.

Pătrunde în pădurea care i-a ieșit în cale, pierzându-se printre copacii noduroși, ale căror rădăcini îi rănesc picioarele, făcându-i pașii tot mai greoi. Rochia i se agață la fiecare pas, dar trage de ea, sfârtecându-și-o. Își simte pielea picioarelor arzându-i cumplit. S-a întunecat complet. Iar în pădure întunericul e de nepătruns. Însă urmăritorii ei continuă să se audă. Fata se oprește la un moment dat, nu mai știe pe unde să păsească. Nu distinge nimic prin bezna din pădure, iar picioarele îi sunt extrem de dureroase. E disperată. O vor prinde. Lumina făcliilor răzbește până la ea. Pornește din nou, dar se încurcă în spinii care se înalță tot mai mult. Își rănește mâinile în încercarea de a-și elibera calea. O arde fața când un

ghimpe se agață de ea. La un moment dat, se împiedică și se prăbușește. Durerea din picior e ascuțită. Vrea să se ridice, dar îi e imposibil să se miște. Ceva o reține. Își mușcă pumnul să nu strige, când se smucește cu disperare. Suferința aproape o lasă inconștientă. Aude o mișcare în întuneric. Un animal, gândește ea. Dacă nu o găsec următorii, o vor devora fiarele sălbatice. Noroiul rece și lipicios îi acoperă fața.

Deschide ochii. Nu știe cât a fost inconștientă. I se pare că distinge printre copaci un călăreț. Întinde brațul și îi cere ajutorul, apoi puterile o părăsesc din nou și cade în neant.

O privește de la distanță. Îi aude respirația superficială și bătaile tot mai slabe ale inimii. Mirosul de sânge îi lovește nările. Încearcă să îi audă gândurile, dar nu percepe nimic. Nu o poate citi. E un suflet nevinovat. A mai cunoscut ființe ca aceasta. Își întoarce atenția asupra celor care o urmăresc. Inspiră adânc și își urnește calul negru ca noaptea.

Vrea să plece. Nimeni nu are voie să pătrundă în pădurea lui. Nici măcar un nevinovat.

Își întoarce calul și face câțiva pași. Dar în depărtare se aud oameni agitați. E iritat de felul în care gândesc și vorbesc. Îi aude foarte bine.

Se întoarce spre tânăra care zace inconștientă. Un suflet neîntinat, care i-a cerut ocrotirea. Se enervează. Ființa aceea nu trebuia să intre în pădurea lui. Și nu trebuia să-i ceară ajutorul. N-ar trebui să se atingă de ea. Dar dacă o părăsește acolo, va face un rău și mai mare. O va lăsa să moară.

Se adâncește cu trupul fetei pe brațe în apa călduță a izvorului termal.

Își leagă centura, strângând tunică lungă în jurul trupului suplu. Apoi se apropie de patul unde zace corpul gol al tinerei.

Bucle aurii se revarsă pe așternut. Îi privește pielea palidă. Sâni plini, cu sfârcurile întărite se mișcă încet, odată cu respirația. Își coboară privirea pe abdomenul plat, apoi pe îmbinarea dintre coapse, cu firele blonde și rare. Se apropie și atenția îi e acaparată de rana adâncă de la gamba dreaptă, care încă sângerează. Știe că acea capcană pe care a lăsată în pădure i-a sfârâmat chiar și osul. Nu o poate salva, decât într-un anume fel. Nu are de gând să o facă. Regretă că a luat-o de unde zăcea, dar urâtenia acelor suflete care o urmăreau i-a repugnat. A fost o decizie de moment, pe care apoi a regretat-o. Dar deja o avea în brațe, plină de sânge și noroi.

Acum o privește ușor surprins. Încă regretă că a dus-o la castel. E uimitor de frumoasă, cu un păr lung, mătăsos, de culoarea mierii, mirosind a crini. Îi privește buzele de culoarea petalelor trandafirii ale rozelor regale. Un suspin scapă din pieptul fetei, iar atenția îi coboară din nou pe piciorul rănit. Nu mai are mult timp să se decidă. Dacă nu o va face repede, va fi prea târziu pentru ea.

Inspiră adânc. Ia pumnalul și-și trece lama prin palmă, permițându-i sângelui să țâșnească. Apoi îi cuprinde rana, contopindu-și sângele lui cu al ei. După câteva clipe sângerarea se oprește, atât a ei, cât și a lui. Ridică mâna, apoi ia pledul și îi acoperă trupul.

Mai aruncă un buștean în vatra șemineului, după care pleacă.

Fata se trezește orbită de lumina soarelui care își revarsă razele prin ferestrele înalte. Se ridică în șezut, privind în jur. Nu-și

poate da seama unde este, sau cum a ajuns acolo. Își amintește doar cum a fost urmărită și, apoi, căzătura din pădure. Simte-o durere la nivelul piciorului și trage pătura. Rana se cicatrizează, chiar dacă locul încă e sensibil. Se descoperă complet și vede că e goală. Se sperie, dar știe că urmăritorii ei nu ar fi lăsat-o în viață, dacă ar fi prins-o. Privește din nou în încăpere. Vede pe spătarul unui scaun așezat lângă pat o rochie albastră, de catifea. Chiar dacă în șemineu arde focul cu flăcări mari, vrea să-și ascundă goliciunea cât mai repede. Sare din pat, șchiopătând, și începe să se îmbrace. Apoi analizează camera: simplă, cu mobilier din lemn masiv, sculptat. E o încăpere aristocratică, își dă seama. Mâncarea o așteaptă pe tava de argint așezată pe masa de lângă fereastră. Îi e foame, dar îi e teamă. Oare unde a ajuns? Cine a ajutat-o? Cât timp a zăcut, dacă rana ei e deja aproape vindecată? Se așază și descoperă platoul cu garnitură de legume coapte și friptură de rață, preferatele ei.

Iese din dormitor și e surprinsă de măreția palatului. A ajuns într-un hol circular, luminat puternic de soare, cu podea din marmură și ferestre înalte, până la bolta centrală de sticlă. Balustrada aurită conduce la trei rânduri de trepte de marmură circulare, care duc la primul nivel, într-o sală uriașă. Pereții sunt îmbrăcați în marmură albă cu striații aurii, iar în centrul clădirii uriașe, prins de cupola de sticlă, e un candelabru impunător din cristale care reflectă razele soarelui, revărsând lumini de diferite culori în toate direcțiile.

Ajunsa la una dintre scări, coboară încet, atentă la tot ce e în jur, încercând să deslușească vreo mișcare în liniștea de mormânt. Îi e teamă. Nu știe unde e.

Când ajunge la primul nivel al palatului, vede uși în jurul sălii, așa cum sunt și cele de la nivelul superior. Nimeni nu îi iese în întâmpinare.

Nu știe ce să facă. Observă un antreu întunecos și două uși uriașe de lemn. Se îndreaptă spre ele și trage de mânere, dar nu se clintesc. Frica i se accentuează. E închisă înăuntru.

Aude pași și se întoarce speriată. În mijlocul sălii stă un bărbat înalt, îmbrăcat în negru, cu o tunică lungă până la podea. Acesta așteaptă tăcut.

Tânăra se hotărăște să se apropie. Nu știe cum a ajuns acolo, dar probabil ar trebui să-i mulțumească pentru găzduire. Face pași mărunți, strângând din pumni. Îi e teamă și își simte inima tremurând. Cine e acel bărbat? Se oprește la o distanță de la care nu îi poate desluși chipul. E mai înalt decât ea cu cel puțin un cap. Are bucle negre care îi ating umerii, este suplu, lat în umeri. Își dă seama că o privește fix, dar nu îi poate desluși fața de unde se află.

– Mulțumesc..., rostește ea, apoi tace din nou.

Bărbatul nu spune nimic, ci se apropie, oprindu-se la un pas de ea. Fata a încetat să mai respire când ochii lui negri și adânci au pus stăpânire pe întreaga ei ființă. Acea privire pătrunzătoare i-a paralizat trupul.

– Trebuie să pleci!

Vocea lui vibrantă, puternică și masculină o cutremură. Îl privește fără să clipească.

El mai stă o clipă în fața ei, apoi trece pe lângă și se îndreaptă spre ușile ferecate.

Fata respiră zgomotos, iar inima îi bubuie în piept. Tânărul e de o frumusețe ireală, dar are o privire coplesitoare. Nu poate să se urnească din loc. E mai frumos ca noaptea.

Individul deschide ușile cu ușurință, apoi se întoarce spre ea și așteaptă.

Fata pășește clătănându-se. De ce se simte atât de slăbită?

Iese din clădire și e uimită de priveliște. Palatul este înconjurat de copaci seculari, printre coroanele cărora nu trece

lumina. Construcția măreață se înalță printre ei, pe un platou de marmură.

În fața treptelor care coboară de la intrarea în palat așteaptă un cal negru, masiv, cu o șa de piele neagră.

Totul e negru: el, hainele lui, calul. Doar clădirea e inundată de lumină. Ar fi curioasă să știe cum arată noaptea. A rămas nemișcată în fața ușilor.

El apare alături, cu o pelerină din blană neagră, lucioasă. De unde a luat-o în atât de scurt timp?

- Te va conduce până acasă, îi spune, îndreptându-se spre cal.

Îl privește încurcată. Își simte obrajii înfierbântați. Se apropie cu timiditate.

- Ce s-a întâmplat? se hotărăște să-l întrebe când ajunge în fața lui.

- Te-ai rătăcit, răspunde scurt, așezându-i pelerina pe umeri.

Îi privește chipul alb și curat, de o frumusețe angelică, acum aplecat asupra ei. Tânărul îi leagă pelerina sub bărbie, apoi, cu o privire inexpresivă, îi arată calul.

- Nu m-am rătăcit! Am fost urmărită! îl corectează ea, simțind cum se îmbujorează tot mai tare. Escorta mea a fost omorâtă! Și aveam patru soldați, dintre cei mai buni!

- Atunci cel care a ales paza ta ar trebui să-și angajeze oameni mai pricepuți! o contrazice pe un ton scăzut.

Își ține respirația pentru o clipă, întâlnindu-i ochii care o străpung.

- Nu știi despre ce vorbești...

- Ba da, știu foarte bine. Tu nu știi, spune el pe același ton neutru.

- Ne-au atacat niște tâlhari! insistă fata.

Ochii lui lucesc de mânie atunci când se întoarce spre ea.

- Nu erau tâlhari! Dacă ar fi fost, nu te-aș fi ascuns!

- Ce vrei să spui? Întreabă cu o voce stinsă. M-ai fi lăsat să mă găsească?

- Uneori soarta e nedreaptă.

E complet bulversată de mărturia lui. Îi susține privirea fixată asupra ei.

- Soarta?! geme ea. Și totuși, de ce m-ai salvat?

- Ar fi bine să pleci!

- Nu plec până nu mă lămurești! Îl prinde de mânecă, dar el se întoarce brusc, sperind-o, și face un pas în spate.

- Să te lămuresc? se încruntă. Cine crezi că ești să îmi ceri ceva?

- Vreau doar să știu..., șoptește ea debusolată. Mi se pare că știi mai multe decât mine. Cine ești?

- Nu contează cine sunt eu! Te sfătuiesc să nu te mai apropii de această pădure.

- De ce?

- Te vei rătăci și e plină de animale sălbatice...

- Dar..., suspină ea. Ai spus că nu erau tâlhari. Ce erau? Și de unde știi?

- Vino! o prinde de cot și o împinge spre cal.

- Nu plec până nu îmi spui! se smucește.

- Erau plățiți să te omoare!

Îl privește uimită.

- De ce?

- Tu ar trebui să știi!

Trupul începe să îi tremure din nou. Dă să cadă, dar el o prinde de braț.

- Știi, cumva?... suspină, tremurând.

O sprijină în continuare. Tânărul are privirea la fel de rece și întunecată.

- De ce să mă omoare cineva?
- Probabil pentru avere, ca în aproape toate cazurile?!
- Avere?! Dar mie nu îmi pasă de avere!
- Tuturor le pasă!
- Nu tuturor! Tatei nu-i pasă!
- De aceea a plătit niște netrebnici să te păzească!
- Erau ai viitorului meu soț!

El începe să râdă.

- Te prețuiește! Ce să zic?!

- Încă nu m-a cunoscut. Mergeam la el să vorbim despre nuntă!

- Viitorul soț! râde în batjocură. Ar fi bine să te întorci la tatăl tău! Și să îl întrebi unde te-a trimis.

Acum e nervoasă pe el. Își dă seama că o ia peste picior. Vrea să urce în șa, dar nu ajunge la scăriță. Îi simte mâinile cuprinzându-i mijlocul. O urcă pe cal cu o extrem de mare ușurință. Își ține respirația, până când mâinile lui se desprind de trupul ei.

Oricine ar fi, a salvat-o. Iar acum îi dă și calul ca să se întoarcă la ai ei. Dar de ce nu o însoțește personal, să se asigure că ajunge în siguranță?

Până să se dezmeticească, calul s-a afundat deja în pădurea întunecată.

Oare unde o duce animalul? Nu are ham, nu poate să-l oprească. Se prinde de coama neagră și aspră. Se gândește la el, acel străin cu cei mai negri și mai adânci ochi. Nu i-a spus cine e, dar nici ea nu s-a prezentat. De ce a spus că acei tâlhari erau plătiți să o ucidă? De unde știa? Cine e individul?

În curând o cuprinde somnul. Rana de la picior încă o arde.

Se trezește când calul încetinește. A ajuns în grădina conacului tatălui ei.

Nimeni nu îi iese în cale, chiar dacă servitorii mișună prin curte și prin clădire, și o salută fugitiv. Mereu se plimbă și călărește. Nu li se pare ceva anormal să o vadă acolo, apărută de nicăieri. Descalcează și își dă seama că rana s-a vindecat. Cât a lipsit? Cât a durat drumul acela de întoarcere la conac? De ce nu a rămas trează? Cum a știut calul să o ducă acolo? Armăsarul se îndepărtează în galop. Ar fi dorit să îl oprească.

Aleargă în clădire și o prinde de braț pe servitoarea care i-a tăiat calea.

- Unde e tata?
- A plecat cu o zi în urmă.
- Unde?
- Cu soția...

O privește uimită. Tatăl ei nu ar fi plecat fără să îi spună și ei. Cum să plece fără să se asigure că ea a ajuns cu bine la destinație? Sau a fost asigurat că a ajuns? Cineva îl minte? Acum, cu noua lui soție, se comportă cu adevărat ciudat uneori, neglijând-o.

- Eu cât am lipsit? o întreabă pe slujnică.
- Aceasta zâmbește.

- Ieri dimineață ați plecat. Dar cum v-ați întors atât de repede și cum de sunteți singură?

Rămâne mută. Se întoarce pe un picior, fără să răspundă. Urcă treptele de piatră ale conacului și se închide în propriul dormitor. Își dezbracă pelerina și o aranjează în șifonier, mângâindu-i materialul delicat și catifelat. Apoi se așază pe marginea patului și începe să-și tragă ciorapul de bumbac, descoperindu-și gamba lovită, însă nu găsește nici urmă de rană. Ce s-a întâmplat? Chiar și durerea a dispărut. Cum se poate ca într-o singură noapte să i se vindece o rană atât de urâtă? Probabil piciorul i-a fost rupt de la căzătura pe care a suferit-o.

În încăpere intră un tânăr cam de vârsta ei, șaten, înalt și bine făcut, îmbrăcat în haine pământii, trântind ușa de perete.

– Mi s-a spus că te-ai întors!

Își acoperă gamba cu rochia, sărind nervoasă.

– Cum intri așa?! Fără să bați?! Ți-am spus să nu mai intri până nu îți dau voie!

– Ușa era deschisă!

E iritată tot mai tare.

– Cum te-ai întors? Atât de repede! Și unde sunt trăsura și oamenii?

– Cine a plătit oamenii ăia să mă păzească?

– Viitorul tău soț!

– De ce nu a plătit tata? Are oamenii lui de încredere...

– Vrei să spui că ăia nu erau de încredere?

Ceva i se pare tot mai suspect.

– Unde e trăsura? insistă individul furios.

– Am fost atacați! Oamenii care mă însoțeau au fost uciși, iar eu am reușit să fug.

– Să fugi?!

Îl privește uimită. Nu pare a fi îngrijorat că a fost atacată, gata să fie omorâtă.

– Sigur nu inventezi totul? Nu pari a fi rănită!

Vrea să îi arate gamba, dar își amintește că nu mai are nici urmă de rană pe picior. Ce s-a întâmplat cu ea? Ține mine foarte bine cum spinii i-au tăiat fața, brațele, tot trupul. Dar pielea ei e perfectă, neatinsă.

– Ar trebui să-l anunți pe conte că nu mai ajung, spune fata. Te rog să îi trimiți o scrisoare.

– Mai bine te-ai duce să te întâlnești cu el. În curând veți face nunta. Nu mi-ai spus unde e trăsura?!

– La marginea pădurii, pe undeva, dacă au lăsat-o acolo!